

# Végigver rajtad

Ebben a sűrű, otthonos  
homályban jól érzem magam.  
Az avarból előkotorhatom,  
mint megbarnult fényképeket,  
összegyűlt éveinket.  
Süppedő, langyos korhadék: a fekhely  
törött rugóival. Levélfoszlányok:  
elrongyolt bankjegyek – ebédpénz,  
lakbér, kiszámolt örömök: mozi,  
vacsora, cigaretta, bor.  
Fakéreg tiszta illata: hajadé? összebújtunk,  
egymás felé nővő magányban.  
Ó, ez az erdő, ez az erdő! Fonnyadó  
délutáni fényben állok a fák között:  
eget markolnak vagy homályt csak – karjaid,  
milyen sok karcsú, védtelen,  
sovány karod! Ölelés-erdő, fázós,  
felhők kesztyűit kereső, didergő,  
lombok kabátujjába, takaróm alá  
bújó, arcomat cirógató: szerető-erdő,  
feleség-erdő, megsokszorozott  
szerelmem erdeje, szavainkkal,  
leveleink soraival telerótt;  
levélerezet-erdő: ráncainké. Jó itt,  
ugye, milyen jó? itt nélküled is  
minden terád emlékeztet, terólad  
összegyűjtött hasonlatok  
erdeje ez. És nem viták, veszekedések,  
békülő, kényszeredett ölelések,  
visszanyelt szavak, megbánt szavak,  
szavak: szeretkezéshez hazudottak,  
őszinték, félig igazak, újra igazak –  
szavak erdeje?  
Szél jár.

Jó volna azt mondani: gyöngysorok  
csörrennek össze nyakadon, ha szél jár,  
és verdesi az ágakat, esőt hoz,  
lassú, szemerkélő esőt, hazuggá  
vált jelszavak ritmusával, szorongást;  
újságok, könyvek, kérvények lapjaiként  
zizegve, földre hullva, tölgyek  
odvába, mint fiókba gyűrve; szél jár,  
kopogtat, verítékezik  
ablakunkon, esőt hoz, idegen  
léptek kopogását a ház előtt,  
szívdobogást, ideges ujjaid  
dobolását az ágy szélén, a párnán.  
Végigver rajtad, erdő,  
végigver rajtad, szerelmem,  
szorongásom, hazám.

---

(Baka István [Tájkép fohásszal](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)